

[Svend Jørgensen.]

brugt for meget. Alt dette skal efter lovenske med tilbørlig hensyntagen til paragrafens stk. 3 og 4, som pålægger vedkommende tilsynsmyndighed — det vil sige for landkommunerne, amtsrådet og for de øvrige kommuner socialministeriet — at træffe foranstaltninger, der er egnet til at bevirke, at hjælpen holdes indenfor de fastsatte grænser. Det er disse foranstaltninger, vi i den kommunale administration er overordentlig kede af. De er nemlig udtartet til et ganske utroligt revisionspindehuggeri. Alle arter af underholdshjælp, også den, der i samme regnskabsår er tilbagebetalt, forlanges nemlig med ind under beregningen, ligegyldigt enten det er fattighjælp eller almindelig kommunehjælp. Det er pålagt de sociale udvalg at udarbejde minutløse månedsopgørelser, som viser, hvad hver enkelt understøttet har fået for meget, hvor stort rådighedsbeløbet er i den pågældende måned, og endelig skal disse månedsopgørelser, når året er omme, sammenarbejdes i en årsopgørelse, der skal medfølge regnskabet over socialudgifterne. Når rådighedsbeløbet er overskredet, gives der ikke refusion af det for meget udbetalte beløb. Det kan også være meget rimeligt, men det påhviler endvidere amtsrådet eller ministeriet at træffe foranstaltninger overfor vedkommende sociale udvalg, hvis medlemmer eventuelt kan forpligtes til selv at betale det beløb, der er udbetalt for meget. Det sidste er jo især en herlig fortolkning, som åbner uhyggelige perspektiver.

Hvad angår selve lovforslaget, kan jeg på mit partis vegne tiltræde det fuldt og helt. Men jeg havde gerne set, at man, når man alligevel skal ændre § 297, samtidig havde taget den omhandlede paragrafs stk. 3 og 4 op til revision. Derved kunne man i betydelig grad have lettet den kommunale administration, og det kan udmærket lade sig gøre, uden at man udsætter sig for misbrug af loven. Jeg vil gerne høre, hvad den højtærede socialminister mener om dette spørgsmål.

Ragnhild Andersen: Det lovforslag, ministeren her har lagt på tingets bord, tilsigter en lille forbedring, ja, man kan vel snarere sige en efterbetaling til de socialt understøttede. Det fremgår jo også af de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, at man ved de revisioner, der er foretaget af folkeforsikringsloven, både i 1946 og 1947, har gennemført faste tillæg til rentemodtagere og forhøjet disse, uden at det er kommet de socialt understøttede til gode. Man

kunne derfor sige, at der faktisk er sket en ikke ringe tilbagegang, udgående fra folkeforsikringslovens revision i 1946; for dem, der er henvist til at leve af socialunderstøttelse.

Det, der skete i 1946, var jo, at man sænkede loftet fra den højde, det havde for invaliderentemodtagernes vedkommende, til det punkt, der gjaldt for aldersrentemodtagerne, og at man indførte faste tillæg. Når man nu tager i betragtning, at denne lov omfatter de langvarigt arbejdsløse, syge, ulykkesramte, arbejdshemmede, invalider o. s. v., som ikke har nogen mulighed for at opnå invaliderente, enlige mødre og enlige ældre, f. eks. de ældre kvinder, som er over et halvt hundrede, som er blevet enker, men ikke kan få enkeerstatning og ikke har ret til aldersrente, så ved man jo, at det er de vanskeligt stillede, man her har med at gøre.

Lovforslaget går ud på tre ting: at yde et huslejetillæg, således som rentemodtagerne har det, at forhøje rådighedsbeløbet fra 10 til 15 pct. og at give kommunerne ret til, når de understøttedes antal er mindre end 25, at anvende et højere rådighedsbeløb, når det skønnes påkrævet. Det er, må man sige, omend i det små, så dog et fremskridt, den højtærede socialminister her har foreslået.

Men der er unægtelig visse ting, jeg savner i ministerens lovforslag. Der er spørgsmålet om eftergivelse af kommunehjælpen, og jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, om han ikke tænker på den side af sagen. En anden ting, jeg savner, er selve flytning af loftet for kommunehjælpsens udbetaling. Allerede ved folkeforsikringslovens revision i 1946 gjorde jeg på mit partis vegne gældende, at vi var af den mening, at man ikke burde have et fast loft over kommunehjælpen, at der burde være mulighed for at skønne over, hvilken hjælp der var fornøden i henhold til tidligere levestof, indtægter o. s. v. Men det, der skete dengang, var jo, at man sænkede loftet endnu mere; idet man, som jeg allerede har nævnt, sænkede det fra den højde, det havde for invaliderentemodtagernes vedkommende, til det punkt, der gjaldt for aldersrentemodtagerne. Vi var af den opfattelse, at der ikke burde være noget loft, og gik naturligvis imod den ændring, som foresloges af venstre-regeringen, om at sætte loftet ned til den højde, det havde for aldersrentemodtagernes vedkommende. Jeg må sige, at dengang var vi enige med det socialdemokratiske parti, som da var i opposition. Vi var enige med den nuværende højtærede forsvars-